

BÍZNUNK KELL A SZERETETBEN!

„Mondja Izrael háza, hogy jó az Isten, mivel irgalma örökké megmarad. Az Úrnak keze erősnek bizonyult, az Úrnak jobbjá felemelt engem.”

A húsvétvasárnapi zsoltárból (117.) választottam ezt az idézetet. Jó pár nappal az ünnep előtt, türelmet kérve a rám váró szerkesztőtől. Olyan napokban, amikor a feszültséggel, a reménytelenséggel, indulattal és sok más negatív és bizonytalanságot adó érzéssel küzdenek emberek, és ez hat rám is. Olyan napokban, amikor magam sem tudom, mit és hogyan szervezzünk, minden eseti és spontán, és bizonytalan is. Tavaly más volt... Szervezetten, hívek nélkül, de lelketlen, szinte fázós. A héten lesz papszentelésem 24. évfordulója. Tanulom az élet nagybajtjeit, és húsvétjait is.

Az első húsvét sem volt másképp. Talán nagyon sokan éreztek, éltek meg hasonlókat.

A Jézustörténet emberek története is. Körülötte, mellette is, nemcsak előtte és utána. *Nem csak ég és föld között függött, hanem emberek között is. Ők ugyanúgy, ugyanazt érezték, mint mi. Reménytelenséget, félelmet, bizonytalanságot. Nemcsak az Atyával beszélt Urunk, az emberekkel is. Nyugodt, higgadt maradt.*

A Keresztfa és a keresztáldozat Jézusa nyugalomra és higgadtságra tanít. Se életet, se halált, se Isten se embert nem kárhoztatott. Ön se tegye. *Erősítsük magunkban az Atya iránti szeretetet és bizalmat!*

Különösen a SZENVEDÉSEKBEN. Bízott a szeretet erejében. Nem a gonoszsággal foglalkozott. Rábízta édesanyját a szeretett tanítványra. Egymásra bízattunk, családban

egyházban. A karantén és távolságtartás idején is. *Erősítsük a szeretetbe vetett bizalmunkat.* Azt, amit ellenőrizni, hatalmunk alatt tartani nem tudunk. Bízunk kell a másik ember szeretetében. Nem félni a gonoszától, vagy látni azt.

Oly jó látni, hogy közösségünk tagjai bíznak egymás szeretetében! Ha még van, ki nem, kérem, kezdje

napját. Sok segítő szeretettel és anyagi áldozatvállalással találkoztam. Hálás vagyok érte Istennek, látva hitük cselekedeteit. Urunk imádkozott és megbocsájtott az őt bántóknak. A nehéz időkben nem élhetünk haraggal. *Bocsánatot kell kérnünk mindazoktól, akiket megbántottunk. Családi, baráti és egyházi közösségeinkben is.*

el! Ne a csalódásait számolgassa és panaszolja, a próbálkozásait és sikereit hirdesse.

Mindig mindent nem lehet a körülményekre fogni. Mindannyian hátrányból indulunk a bűnnel. Közösségünk sokat fejlődött a covid járvány alatt. A fiatalok szolgálatokat vállaltak, figyelmesebbek lettünk, odafigyeltünk az idősekre, áldozatot hoztak nagyon sokan hitükért, amikor hidegben, esőben, vagy szép hóesésben szenteltük meg az Úr

Szép és áldott ünnep akkor lesz, ha mondja a Szent József közössége is: „Jó az Isten, mivel irgalma örökké megmarad!”

Szép és áldott ünnep akkor lesz, ha személyesen mondjuk: „Az Úr keze erősnek bizonyult, jobbjá felemelt engem!”

Szép és áldott ünnep akkor lesz, ha énekelem is a folytatást: „Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr csodás tetteit!”

Csorba Tamás plébános

HOVÁ TŰNTEK A TEMPLOMOKBÓL A FÉRFIAK?

Egyházunkban hosszú évek óta megfigyelhető, hogy templomainkból eltűnnek a férfi hívők, mondhatnánk azt is, hogy a Katolikus Egyház a hívek tekintetében egyre jobban elnőiesedik. Különösen a hétköznapi szentmiséken szembetűnő, hogy jellemzően hölgyek, idősebb asszonyok vesznek részt rajta.

Nemrégem kislányom kérdezte: „Apa, miért van az, hogy a templomban Szent Józsefet alig ábrázolják, amíg Szűz Máriáról sok kép és szobor van?”

Gyermekem még csak 7 éves, de már feltűnt neki, hogy egyházunk sokkal inkább fordul a Szűzanya felé, mint jegyese irányába. A gyermek számára ideális esetben teljesen természetes, hogy apja és anyja van, ezért is lehetett kislányom számára furcsa az a fajta egyoldalúság, amelyet templomainkban tapasztal.

Mi persze felnőttként tudjuk, hogy a Szűzanya tiszteletének biblikus alapjai vannak és mélyen gyökerezik vallási hagyományainkban is. Nagyon helyén való a Mária iránti hódolat, és tudjuk jól, hogy imáinkban bármikor kérhetjük a Szent Szűz közbenjárását kéréseink meghallgatásáért. Szélesen vett közösségünket Anyaszentegyháznak nevezzük, ezzel is kifejezve tiszteletünket.

Az evangéliumokban viszonylag kevés szó esik Szent József alakjáról, pedig amit tudunk róla, az minden férfi számára követendő példa. József meghallgatta az angyal szavát, nem bocsátotta el a Szentlélektől várandós Máriát, hanem nőül vette, és vállalta Jézus nevelőapjának áldásos szerepét. Gondoskodott a családról, kimenekítette őket Júdeából Heródes bosszúja elől, majd az angyal szavára visszatért családjával szülőföldjére. Tehát igazi gondoskodó és védelmező apa volt, aki teljesen átadta magát Isten akaratának.

Úgy gondolom, ha mi férfiak imáinkban többet kérnénk Szent József közbenjárását, és többet elmélkednénk szent alakjáról és életéről, akkor jobban felvállalnánk férfiúi, apai

feladatainkat és jobban megtalálnánk helyünket az egyházi szolgálatokban is.

Mai világunkban a férfiak szerepe és az apaság funkciója folyamatosan leértékelődik. Az apa sokszor csak arra jó, hogy dolgozzon, és az anyagiakat előteremtse a család fenntartásához. Egy 2008-as adat szerint a magyar apák naponta átlagosan 12

percet töltenek gyermekükkel. Feltételezem, hogy a házastársak is kevés időt fordítanak egymásra, és az kihat a családok állapotára. Rendkívül sok a felbomlott házasság, és a lényegében apa nélkül nevelkedő gyermek. Nagyon sok gyermek van, aki alig lát apa és férfi mintát, mert például az elvált édesanyja neveli, és az iskolában is csak női pedagógusokkal találkozik. Az apa szerepe és a férfias minták visszaszorulóban vannak, és mindaz, ami a világi életben történik, egyházunkra is hatással van. A megfáradt és leértékelt férfiak egyre kevesebb feladatot vállalnak fel, és az egyház életében is kevésbé vesznek részt.

Úgy gondolom, hogy ez egy kétirányú folyamat. Egyfelől a nők egyre több funkciót vállalnak a világi és az egyházi életben, ezzel párhuzamosan pedig a férfiak gyakran önként lemondanak arról, amire meghívást kaptak.

...Mert mire is hívja Isten a férfiakat?

Vagy a házasság szentségére (és így a családalapításra) vagy pedig a papságra.

Ne feledjük el, hogy aki a házasságot és a családot választja, az is meghívást kapott az általános papság szolgálatára. Ez mindannyiunkra igaz, de különösképpen a férfiakra, akik Szent József példája alapján a család papjai is. Ha mi férfiak belátnánk azt, hogy világi életünkben, a családjunkban papi és vezetői szolgálatunk van, olyan alapokhoz térnénk vissza, amelyek mindenképpen szükségesek a boldog és üdvös élethez.

Az a férfi és apa, aki komolyan veszi családfői (papi) szolgálatát, az a család vallásos életéért is felel. Az imádság, az otthoni vallásos élet nem csak az asszonyok dolga, hanem kifejezetten férfiúi-vezetői feladat. Mi lehet fontosabb annál, mint segíteni szeretteinket az Istenhez vezető úton?

Ez olyan kihívás, amely férfiért kiált.

Aki pedig felvállalja, hogy engedelmeskedik Isten akaratának (mint egykor Szent József), az örömmel vállal szolgálatokat az egyházi közösségben is.

...És hogy mindezt hogyan érhetjük el? Hogyan lesz egyre több férfi a templomokban?

Nem könnyű kérdések, de az biztos, hogy ezért imádkoznunk kell, mert ez férfiaknak és nőknek, egész egyházi közösségünknek bizonyosan közös érdeke.

Maresch Dániel

„Aki Istennel akar találkozni, nem kell tengereken átkelni, hegyeket megmászni, mert Isten a szívünkben él, az ajtónk előtt áll, és zörget. Ha megnyitjuk neki a szívünket, akkor betér hozzánk.”

Böjte Csaba

EGYHÁZKÖZSÉGÜNK ÚJ SZOLGÁLATTEVŐJE, MIHALICS BÁLINT

— *Kedves Bálint! Tamás atya mellett mostanában Önt is látjuk a szentmisén áldoztatni. Szeretném, ha bemutatkozna röviden az AHA olvasóinak.*

— Mihalics Bálint vagyok, Nagykanizsán élek a feleségemmel. Októberben adott össze minket Tamás atya. A Pannon Egyetem Nagykanizsai kampuszán végeztem alapszakon, mint mérnök informatikus. Jelenleg itt is dolgozom informatikai fejlesztőként. Most kezdtem el az MSc mérnök informatikus egyetemi képzést.

— *Mondana nekünk néhány szót arról, pontosan milyen szolgálatot lát el a templomban, hogy kapott engedélyt az áldoztatásra?*

— Ministrálás mellett Tamás atya kikérte az engedélyt, hogy áldoztathassak. Az akolitus képzés sajnos nem indult el tavaly a vírus miatt, de azt is nagyon szívesen elvégzem majd, ha lehetőségem adódik rá. Erre való kérvényt szintén elfogadták már a püspökségen Tamás atya kérésére. Az áldoztatás és majd az akolitus tisztség is nagy megtiszteltetés, az atya személyes közbenjárása kell hozzá és persze el kell fogadni a szolgálatot.

— *Ejthetnének pár szót arról, mi a különbség az akolitus és az áldoztató között, milyen feladatot vállal aki erre az útra lép, mi kell ahhoz, miként válik valaki áldoztatóvá?*

— Az akolitus az Oltáriszentség rendkívüli kiszolgáltatója (a rendes

kiszolgáltató a pap és a diakónus): azaz, akkor áldoztat, ha az áldozók nagy száma indokoltá teszi. Áldoztatja a betegeket is. Kiteheti az Oltáriszentséget imádásra, szentségi

áldást azonban nem adhat. A szentmisén a kelyhet és paténát előkészíti, áldozás után purifikál (megtisztítja a szent edényeket az Oltáriszentség maradékától és a maradékot magához veszi).

Az akolitus három feladat ellátására kap megbízást: közösség építésre, igeliturgia vezetésére, áldoztatásra. (forrás: <https://www.ujsziv.hu/index.php/bemutatkozunk/akolitusok>)

Én ezen feladatok közül csak a szentmisén való áldoztatásra kaptam

engedélyt, ugyan azon feltételekkel mint, ami az akolitus is köti. Az áldoztatáshoz nem kell képzést végezni, Tamás atya és Lábodi István (akolitus) megtanították a teendőimet.

— *Mi vagy ki indította el Önt ezen az úton?*

— Vallásos családból származom, édesanyám különösen nagy szerepet játszott benne, hogy most itt lehetek. Nem mindig vettem elég komolyan Isten hívását, de végül is a megfelelő embereket elküldte, hogy minél többet tehessek az Úr szolgálatában. Édesanyám mellett, Tamás atya gyakorolt rám nagy hatást. Ő volt, aki meghívott a férfi imacsoporthoz és ministrálni.

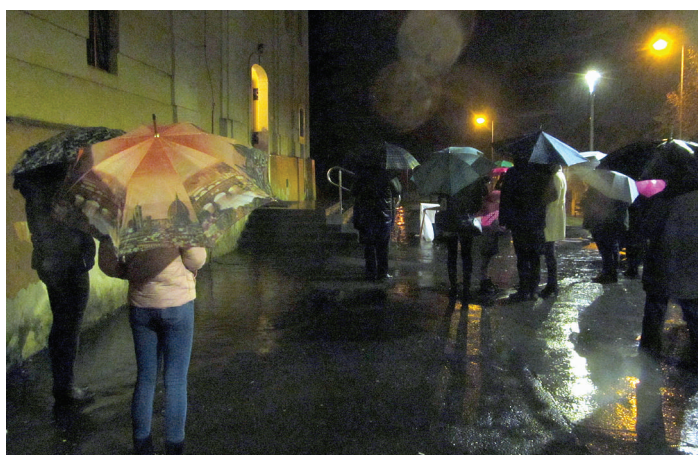
— *Végül hogy érzi magát ebben a szolgálatban, mit adott és ad Önnek ez a szolgálat, mik a tervei, szeretne e tovább lépni Isten szolgálatában?*

— Szívesen szolgállok, próbálok méltó lenni hozzá, de ez nem biztos, hogy mindig sikerül.

— Megismerkedhettem új emberekkel, akiktől sok értékes dolgot tanulhattam idáig és még tanulok most is Istenről és általánoságban a keresztény életéről.

— *Kedves Bálint. Szolgálatához kérjük Isten áldását, leljen benne örömet, sok sikert, kívánjuk, hogy érze mindig az egyházközség szeretetét és támogatását. Köszönöm a beszélgetést.*

K. j.

Szabadtéri zuhás „éjjeli” szentmise 2021. december 24-én

HÚSVÉT TÖRTÉNETE ÉS ÜNNEPLÉSE

Húsvét vasárnapja a keresztény világ legrégebb, legnagyobb és legszentebb ünnepe.

A húsvéti ünnepünk héber nyelven Pészach, görögül Pascha, a latinban Dominica Resurrectionis, a feltámadás elnevezésből származik. Magyar őseink, az ünnep elnevezésekor szó szerint az étkezésre gondoltak. Hosszúnak és nehéznek tartották a nagyböjti szent időt. Amikor eljött a várva várt feltámadási ünnep, az örömknek adtak hangot, hogy vége a Nagyböjtnak, végre ehettek finom ételeket, húst vettek magukhoz, és örültek, hogy nem kell már túlzottan komolynak lenniük. Az ünnep sajátos elnevezése mégsem jelenti azt, hogy az őseink pogányok, vagy haspókok lettek volna. A hívő keresztények életét élték, és örültek, hogy Jézus népes családjához tartoznak.

Az apostolok és az őskeresztények Jézus dicsőséges feltámadásának napját az Üdvözítő mennybemenelete után, Jeruzsálemben és a környékén, a zsidókkal együtt Niszan hónap 14–15. napján ünnepelték. Mivel a zsidók ünnepe mozgónap volt, melyet a naptárban a holdévhez igazítottak, a keresztények is megtartották a húsvét, holdhoz kötődő, mozgó naptári jellegét. A zsidók húsvétja a kovásztalan kenyér (pészach) és a választott nép kivonulásának, a rabságból való felszabadulásuknak és Izrael létrejöttének az ünnepe. Az egyiptomi kivonuláskor, a nagy sietés miatt nem tudták megvárni, míg megkel a kenyér. Gyorsan kellett megsütöni és fogyasztani. A zsidók napjainkban is, a zsinagógai szertartás után megtartják a széder estét az otthonaikban, melynek kezdetén felolvassák a Haggádát, az egyiptomi kivonulás történetét. A vacsorán, a macesz, a kovásztalan kenyér mellett bárányhúst, tormát, zellert és petrezselymet is fogyasztanak.

Az apostolok és az őskeresztények, már az I. század végén külön ünnepelték meg a húsvétot, a Niszan hónap 14–15-e utáni vasárnap. Világos és egyértelmű volt számukra, hogy a

természetfölötti világba ágyazott hitük, az értük meghalt, de húsvét ünnepén dicsőségesen föltámadt Jézus Krisztusból ered. Jézus föltámadása hitünk alapja és minőségi foka. Szent Pál apostol nagyon határozottan tanította és hirdette, ha Jézus nem támad föl, a hitünk nem ér semmit, de az Üdvözítő, a föltámadásával diadalt aratott a halál fölött. Nyilvánvalóvá tette számunkra az irántunk megnyilvánuló végtelen szeretetét, örök irgalmát, mely által húsvét szent ünnepe a hitünk, kereszténységünk és üdvösségünk záloga.

Az I. Niceai Zsinaton (325. május 20.—július 25.) egyetemes döntést

A IV. században alakult ki az a szokás, hogy a nagyszombati szertartások alatt, a keresztségre felkészített személyeket megkeresztelték és fehér ruhába öltöztették őket. Az új keresztények nyolc napon át az ünnepi ruhát viselték. Ebben jelentek meg a szentmiséken is. A fehér ruhájakat a húsvét utáni első vasárnap (fehérvasárnap) a szentmise után vetették le.

A VI. század derekán, a húsvét ünnepét megelőzte a három szent nap megtartása. Nagycsütörtökön az utolsó vacsorára, az Oltáriszentség szerzésére, nagypénteken Jézus fájdalmára és halálára, nagyszombaton a

hoztak a húsvét ünnepével kapcsolatba. Megtartották az ünnep mozgó jellegét, de annak kiszámítását egyértelművé tették, mely napjainkban is érvényben van. A zsinat meghatározása szerint: a tavaszi napéjegyenlőséget követő első holdtölte utáni vasárnapra esik húsvét szent ünnepe. A II. Vatikáni Zsinaton az atyák közül számosan szerették volna, a karácsonyhoz hasonlóan, a naptári évben véglegesen rögzíteni a feltámadás ünnepét, de a jelenlevő atyák többsége ezt nem fogadta el.

A Niceai Zsinatig a húsvét ünnepélése nagyszombaton éjszaka kezdődött. A jelenlevők imádkoztak, a Szentírásból vett olvasmányokat hallgattak, énekeltek, elmélkedtek, ünnepi szentbeszéd hangzott el, majd Jézus diadalünnepe, a vasárnap — hajnali szentmiséjével fejeződött be.

Megváltó sírban való nyugvására, húsvét vasárnap pedig az Úr feltámadására emlékeztek.

A VIII. század után már kialakult a szent három nap és a húsvéti ünnepkör szertartása, mely nem sokban tér el a mai szertartástól: tűzszentelés, húsvéti gyertya megáldása, a húsvéti gyertya örömeke, keresztvízszentelés, a keresztségi fogadalom megújítása, keresztelés, szentmise, feltámadási körmenet, húsvétvasárnap ételszentelés, ünnepi szentmise.

A katolikus egyház kezdettől fogva szorgalmazta a húsvéti szentgyónás és szentáldozás elvégzését. Ezt, a kedves hívek hamvazószerdától — Szentháromság vasárnapjáig végezhetik el.

Történelmünk során a húsvét nyolc napon át történő ünneplése lassan el-
(Folytatás az 5. oldalon)

FELOVASNI ISTEN IGÉJÉT

A papság munkájában, valamint az egyházközség szolgálatában nélkülözhetetlen szerepet játszanak ma-napság már a világi hívők is. Ennek egyik legfontosabb területe a liturgia, a szentmise. A megkeresztelt hívő ugyanis nem csak tétlen résztvevője a misének. A szentmisén tevékenyen kell részt vennünk, bekapcsolódunk az éneklésbe, válaszokat mondunk, vagy akár a szentírási részleteket olvassuk fel.

Ebben a lapszámunkban szó esett már a misén segítő szolgálattevőkről, az akolitusról, és az áldoztató személyről. Beszéljünk most egy másik szolgálatról, a felolvasásról. Aki felolvassa a szent misén, az a lektor. A lektor — akit avatással emelnek ki a hívők közül — feladata a II. Vatikáni Zsinat döntése értelmében — az evangélium kivételével — az olvasmány és a szent lecke felolvasása. VI. Pál pápa azonban a „Misterium quemadmodum” kezdetű intézkedésében ezt a rendelkezést is megreformálta, és megengedte, hogy ezt a szolgálatot

(Folytatás a 4. oldalról)

vesztette a régi fényét és méltóságát. Mária Terézia osztrák—magyar királynő (1740—1780) kérte XIV. Kelemen pápát, hogy engedélyezze a húsvéthétfő ünnepélyes megtartását. Ezen a hagyományon X. Pius pápa változtatott, és munkaszüneti nappá és nyilvános ünneppé tette húsvéthétfőt. Hazánkban, 1998-ban a magyar országgyűlés húsvéthétfőt munkaszüneti nappá, ünneppé nyilvánította. Egyháziilag ajánlott ünnep lett, melyet hívő magyarságunk napjainkban is kellő örömmel és lelkeséggel szenteli meg a húsvéthétfőt.

Őseink buzgóságát és szokásait követve vegyünk részt a nagyheti szertartásokon, a húsvéti liturgián, hogy az átélt lelki élmények erősítsék lelkünkben a föltámadásból fakadó és Jézusba vetett hitünket, hogy bátor keresztények, buzgó katolikusok és alkalmas eszközök legyünk a föltámadt Krisztus kezében.

Marics József

laikusokra bízzák. Tehát a lektorátus e rendelkezés óta minden megkeresztelt ember általános papságából eredő jog és kötelesség. A felavatott lektorok és akolitusok mellett ezért ma már vannak alkalmasszerűen kijelölt lektorok is. A lektor feladata Isten

igéjének felolvasása minden olyan liturgikus cselekedet alatt, ahol a Szentírás szava elhangzik. Ha a zsol-táros hiányzik, a lektornak kell felolvasnia a zsolnárt is. Ha nincs jelen diakónus vagy kántor, a lektor olvassa fel az egyetemes könyörgéseket is.

A lektornak értelemszerűen gyakran kell, vagy kellene forgatnia a Szentírást. 2008. október 5—26. között az *Isten Szava az Egyház életében és küldetésében* címmel megtartott XII. Püspöki Szinódus is foglalkozott a lektorokkal. Ebből kiemelném a következőket: „Ha a lektorok a liturgia alatt a Szentírást felolvassák, akkor tegyék ezt érthetően, hogy Isten szava világos legyen, és a hívek megbecsüljék. Ezért a lektor igen fontos szolgálatot teljesít. A hallgatóság számára ugyanis üdvös, hogy Isten szavát úgy közvetítsék, hogy az örömhír szívükben és lelkükben kifejttesse áldásos erejét.”

Alkalmasszerűen jómagam is kijelölést kapok arra, hogy a szentmisén felolvassak. Ez az egyik legnagyobb megtiszteltetés számomra. Külön köszönetet mondok az Úrnak azért, hogy erre a feladatra meghívott, és azt tőlem telhetően jól megoldom. Éppen ezért minden alkalommal előre felkészülök az aznapi olvasmány vagy a Szentlecke szövegéből. Próbálok az értelmezni azt, magyarázato-

kat, elmélkedéseket olvasok hozzá. Erre szükségem is van, hiszen egyébként nem tudnám hitelesen közvetíteni Isten igéjét. Ha ugyanis a felolvasó nem érti azt, amit felolvas, előfordulhat, hogy az olvasmány legfontosabb mondata nem éri el a kellő hatást. Nyilván ez hatással lehet a prédikációra is, hiszen az rendszerint a felolvasott szentírási részen alapul.

Igyekszem lassan olvasni, ha elhaddarom a szöveget, akkor a hallgatóság nehezen tudja felfogni és szívébe fogadni az isteni szót. Tudom, hogy minden szónak, írásjelnek jelentősége van. Ezzel kell felkeltenem a hallgatóság érdeklődését. Figyelek a hangomra is, mert tapasztalatból tudom, hogy egy mondon, fahangon elolvasott ígerészlet csak elszáll a hallgatóság feje felett, nem hagy nyomot bennünk.

Mivel a lektor szolgálata szép, és felemelő, ezért biztos vagyok benne, hogy a templomunkban rendszeresen felolvasó lektorokon kívül más, életükben és hitéletükben példamutató testvéreink is szívesen vállalkoznának erre a megtisztelő feladatra. Előfordul, hogy egy-egy misén nincs, vagy alig akad önként jelentkező, aki felolvasna. Ki lehetne dolgozni erre egy rendszert. Csak egy ötlet, hogy egy előre elkészített listára feliratkozhatna az, aki az adott misén ezt a szolgálatot elvállalja. Így biztosítva lenne, hogy aki feliratkozott, az el is megy a misére.

A misén szolgálatot vállalókat pedig fel kellene készíteni erre a feladatra. Azokat is, akik jelenleg ellátják ezt a szolgálatot. Hiszen a lektor által a Szentírásból felolvasott ige Isten szava.

Ezt a szót érthetően, átéléssel és méltóságteljesen közvetíteni — ez a laikus hívők egyik legfontosabb küldetése.

Kökényes Julianna

„Semmi jótett nem lesz haladásod gátja, ha bensődben szabad vagy minden rendezetlen érzéstől.”

Kempis Tamás

K Ö R K É R D É S

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” imádkozzuk nap mint nap. Vajon valóban meg tudunk bocsátani őszintén, tiszta szívből? Erről kérdeztük egyházközségünk tagjait.

Lenkovits Szilvia óvónő

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban” (Ef 4,32)

Jézus Krisztus a keresztfán borzalmas kínokat szenvedett, közben a katonák és a csöcselék gúnyos sértégetéseit hallgatva szívbemarkoló szavak hagyták el ajkát: *„Atyám! bocsásd meg nekik, hisz nem tudják mit tesznek.”* (Lk 23,34) — azért mondhatta ezt, mert a legvégsőig megnyílt a szeretetre és elfogadta a szenvedést azok kezéből, akiket szeretett.

Emberi természetünkből adódóan követünk el hibákat, és sokszor talán nem is gondoljuk, hogy cselekedeteinkkel akarva és akaratlanul megbántjuk egymást. Keserűség, esetleg bosszúvágy ébred szívünkben, lelkünkben, amely mérgezi életünket, megrontja kapcsolatainkat, tönkreteszti örömünket. Jézus Krisztus többször tanít arról, hogy elengedhetjük a tartozást, megbocsáthatunk egymásnak.

A megbocsátás nem érzelem, hanem elhatározás, hogy szeretem és követni akarom Jézust, és nem a rombolás, az önsajnálattal mellett döntök, hanem az alázat, a nagylelkűség, és a nagyvonalúság mellett. A megbocsátás köztem és Isten között történik. Azért bocsájtok meg, mert Jézusra emelem a tekintetemet, ő a példaképem, ő előtte akarok tiszta lelkiismerettel megállni. Felé kell elszámolnom majd halálom óráján. Amikor megbocsátok, Isten ígéjének engedelmeskedem. Isten feltétel nélkül bocsát meg nekem és ezt várja tőlem is. Nem azt mondta: majd, ha megjavulsz, akkor megbocsátok.

Függetlenül attól, hogy valaki bocsánatot kér tőlem vagy nem, soha többé nem emlegetem, mert Isten sem emlékezik többé az én bűneimről. Istentől kell kérnem ezt a képességet, és ezt ő adja. Elfelejtani sérelmeimet nem könnyű, és parancsra sem tudom megtenni ezt. De ha igazán megbocsátok, és ha eszembe jut is a sérelem nem rontja el a kedvem, nem lesz más a véleményem arról az emberről, aki megbántott. Szélesre kell tárnom a megbocsátás kapuját. Gyógyító utat kell engednem sebeimhez, mert ökölbe szorított kézzel nem tudok imádkozni, sem simogatni, sem ajándékot adni vagy elfogadni. Ha Isten kegyelméből élek, akkor tudok irgalmas lenni.

A megbocsátás túllép emberi határainkon, Jézus keresztféle mutat. Ha megbocsátunk, szabadabbá válunk, hitünkben megújulunk. Haraggal a szívünkben nem tudunk helyesen ítélni, és rabok leszünk. Aki nem akar megbocsátani, az megreked a hit útján. A megbocsátás mindig győzelem önmagunk felett, Jézus győzelme bennünk. Ha ráhagyatkozunk Isten vezetésére, ő mindent jóra fordít.

A megbocsátás nem alkalmi hőstett, hanem életforma. Folyamatosan meg kell bocsátanunk. Ezért mond Jézus ilyen nagy számokat mikor Péter azt kérdezi: *„Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?”* „Mondom

neked — felelte Jézus —, nem hétszer, hanem hetvenhétszer.” (Mt 18,21-22) Végtelen sokszor. Erre ember a maga erejéből képtelen. Jézus viszont képessé tud tenni rá bennünket.

„Végezetül, legyetek egyetértők, együttérzők, testvériesek, irgalmasok, alázatosak. Ne fizessetek a rosszért rosszat, se szidalomért szidalommal. Mondjátok inkább áldást, mert arra kaptatok meghívást, hogy az áldás legyen örökségetek.” (1Pét 3,8-9)

Urunk Jézus! Köszönjük, hogy pontosan ismered mindannyiunk sérelmeit. Azokat is, amiket régóta hurocunk magunkban. Köszönjük, hogy neked fájnak a mi sebeink, és a te sebeiddel meggyógyulhat a mi beteg életünk.

Kérünk, ajándékozz meg minket irgalmas szívvel. Segíts megbocsátani és felejteni. És amit nem tudunk elfelejtani, add, hogy az ne mérgezze az életünket, másokkal való kapcsolatunkat.

Göndics János ny. épületbádogos

Felidézve, az életem során ért bosszúságokat, sértéseket, rágalmozásokat, elgondolkodtam rajta, hogy éltem át, hogy viszonyultam azokhoz, akik től a lelki sebet kaptam... Sajnos nem csak munkahelyen, de szűkebb családi körben is átéltem ilyet. Azt hiszem ezzel nem mondok semmi újat.

Nem holmi apró-cseprő dologra

gondolok, hanem a kemény sértésekre. Nagyon rosszul esett, feldúlta a lelkemet, szenvedtem tőle rendesen, dühös voltam.

Mivel minden nap imádkozom, imádkozunk, nem maradhatott hoszszan bennem.

Istennek hála, nem tartottam haragot a szívemben, kaptam erőt hozzá, hogy ne váljak gyűlöletté.

Azt nem mondhatom, hogy elfelejtettem azokat a megpróbáltatásokat, de lassan elcsendesedtek bennem. Nagy segítségem volt és most is az a feleségem, az ő Istenre hagyatkozó és könnyebben megbocsátó természetű.

Most már tudok keresztényi szeretettel gondolni azokra, akik okozták. „...miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”

L. Nagy Edina tanár

Mindenki által ismert imádság a Miatyánk. Vészterhes időkben még az is imádkozza, aki nem hisz az Úrban. De egyáltalán értjük, hogy mit is imádkozunk?

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”

Megbocsátani annak, aki nagyon megbántott minket? Hogyan lehet, hisz olyan sebeket ejtett rajtunk, ami egész életünkben fájni fog?

A meg nem bocsátás olyan, mint a méreg. Átjárja a testünket, lelkünket. Megkeseredett emberekké válunk. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten ereje nélkül a megbocsátás nem fog menni. Ahogy ő megbocsátja bűneinket, nekünk is meg kell tennünk ezt az ellenünk vétkezőknek.

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.” (Efezusiaknak írt levél 4,32)

Egy nehéz év novemberében a gyónási elégtétele az volt, hogy minden nap imádkozzam egy olyan emberért az adventi időszakban, aki nagyon megbántott engem. Úgy jöttem ki a gyóntatószékből, hogy én erre nem leszek képes. Az első ima döcögősen ment, a második már nem volt akkora teher számomra. Úgy érkeztem meg

a karácsony szentségéhez, hogy nem volt harag a szívemben. Ez nem azt jelenti, hogy nem felejttem el az ellenem elkövetett tetteket, de képes voltam szívből megbocsátani.

Ha én hiszek az Úrban, engedelmeskedem neki. Az imádságok erejével szívből megbocsátok a másoknak. A megbocsátás békességet és örömet hoz a szívembe, az egymás iránti szeretetet fejezem ki a tetteimmel.

„Új parancsot adok nektek: Szeresétek egymást! Amint én szeretlek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Ján 13,34-35)

Lábodi István akolitus

Megbocsátani tiszta szívből? Előbb haragudni szoktam. De van, hogy egyből visszatámadok. Sebzek én is. Mint amikor két kutya összemarakodik. Aztán persze elszégyellem magam. Majd újra a harag. De ezúttal már magamra haragszom. Hogy miért kellett beleállnom. Mert keresztényként nem így kellene viselkednem. Igen, emlékeztetem magam, hogy keresztény vagyok. Krisztuskövető. Vagy ha még nem is, ha még sokszor inkább farizeusi jellemvonások mutatkoznak meg rajtam, akkor is Krisztust szeretném követni. Úgy cselekedni, ahogy ő tanította. Megbocsátani. És szeretni az ellenséget is. Még ha szívből nem is megy. De eldöntöm. Akarom. Akarom, hogy megbocsássak.

Imádkozni szoktam a másikért. Aki megbántott. Aztán persze újra fel-feléled a haragom: hogy miért is imádkozom érte, mikor nem érdemli meg. Amikor ő a hibás. Büntetni kellene inkább. De csak folytatom az imát. Egy egész rózsafüzér. Az kb. fél óra. Közben elkezdem más szemmel látni a kettőnk dolgát. Hogy összeakadt két ego. Hogy határsértés történt. Meg hogy valójában talán nem is akarattal történt, csak rossz napja volt, meg a körülmények. És imádkozom tovább. Meg hát ő is sérült ember. Tele van bántásokkal, negatív tapasztalatokkal.

Nem és nem! De akkor sem tehet velem ilyet! Még egy darabig dühöngök. Nem érdemli meg az imámat az ilyen ember! Aztán már azért haragszom magamra, amiért az ima ellen lázadozok. De azért imádkozom tovább. Tönkretette az életem! Valójában nem tudja, hogy mit is tett. De

még ha tudja is... legyen hozzá irgalmas az Isten. Ha már én nem tudok szívből megbocsátani. De hetvenszer hétszer igen. Meg még egyszer. Mert akarok megbocsátani. Felmenteni. Elengedni a tartozását. Hogy nem szeretett.

Mert nekem is elengedték a tartozásom. Minden tartozásom. Valaki megfizette helyettem. Meg vagyok váltva. Nincs szükségem már arra, hogy más törlesszen nekem. Elengedem. Újra és újra. Addig, amíg nem megy tiszta szívből.

A GREGORIÁN ÉNEK JELENTŐSÉGE

A gregorián éneket röviden úgy lehetne összefoglalni, hogy: az énekelt liturgia. Vagy: a liturgia zenei nyelve. A gregorián ének a római liturgia saját és elsődleges éneke a II. Vatikáni Zsinat liturgiáról szóló konstitúciójának (Sacrosanctum Concilium) 116. pontja szerint, és ez így van immár kétezer éve. A gregorián ének ősforrása a zsidó istentisztelet zeneje. A gregorián ének eredetileg latin nyelvű, egyszólamú és hangszerkíséret nélkül előadott ének, amely a katolikus liturgiát végig kíséri, hiszen azzal együtt fejlődött az évezredek során, elválaszthatatlan testrésze annak. A szövegei a szentírásból származnak, ezen szövegek éneklésére pedig a legalkalmasabb az egyszólamúság. A gregorián dallam szövegcentrikus, hűen követi a szövegek ritmusát, értelmét, gondolati összefüggéseit, vagyis a szöveg határozza meg a dallamot. Hát nem zseniális megoldás ez az őskorban?

Tertullianus írásaiból tudjuk, hogy a Kr. utáni II. században már az olvasmányok között válaszos zsoltárokat énekeltek, recitáltak. A fennhangozó történő olvasás ráadásul a szövegek érthetőségén is javított, hiszen akkoriban még nem nagyon lehetett az emberi hangon technikailag erősíteni. Ezen egyébként segíteni próbáltak azzal, hogy a szószék tetejét úgy alakították ki, hogy az a pap hangját lefelé, a hívek felé irányítsa. Ahogyan az a Szent József templom szószékénél is látható. Az énekelt szövegek által tehát a liturgia ünnepelesebb, magasztosabb és érthetőbb lett, hiszen a szentírás nem hétköznapi olvasmány, hanem Isten szava az emberhez, ezért annak az előadása sem szabad, hogy hétköznapi legyen, hanem ünnepeles, szent és érthető; így fejezzük ki hálánkat és imádásunkat a Mennyei Atya felé. „Boldog az a nép, amely tud ünnepelni.” (Zsolt 89, 16).

Az ősi időkből maradt ránk többek között a közkedvelt Missa mundi mise is, amelynek Sanctus tétele a prefáció dallamának tulajdonképpen

folytatása, csak immár a közösség akklamációjával együtt (ÉE 446). Vagy a Liber Usualis XVI. miséjéből a Kyre tétel (ÉE 411). A kutatások szerint akkoriban ez volt az egyetlen ordinárium, s amelyet már hasonlóképpen énekeltek az első keresztények is. De például a *Mi Atyánk* imádságot is gregorián dallamon énekeljük a szentmisében. Van azonban a gregorián éneknek művészi, szóló előadásmódja is, amit jellemzően

zsoltárverzusoknál, allelujáknál, traktusoknál, szekvenciáknál használtak. Ezek dallama többnyire bonyolultabb, díszesebb, ún. melizmatikus dallamok, ahol egy-egy szótagra több hang vagy hangcsoport is tarthat.

A római birodalom bukása után az egyház és annak liturgiája nagy fejlődésnek indult. I. Gergely pápa volt az, aki a VI. században összegyűjtötte, rendszerezte és a szentmisébe illesztette a már létező gregorián dallamokat; ezért is kapta a pápáról a nevét ez a műfaj.

A középkorban számos gregorián kompozíció született, főleg misék, szekvenciák. Maga a dallam a IX. századtól vált leírhatóvá, úgynevezett neumák által. A művelt papság pedig ápolta, őrizte és sokszorosította az értékes dallamokat tartalmazó kódexeket.

A többszólamúság és a vonalrendszerezés kottázás elterjedése után a gregorián egyre inkább hanyatlásnak indult, s ezt tetézte, hogy végül az egyház is igyekezett a kor és a nepotista, reneszánsz egyházfők világias ízléséhez igazítani a dallamokat, ezért a Tridenti Zsinat már erősen megcsönkította és lerövidítette azokat a XVI. században. Tény azonban, hogy ez nem csak a gregorián hanyatlását jelentette, hiszen az egyház is válságát élte abban az időben. Egyébként a lutheri reformáció következményeként az istentiszteletbe beemelt anyanyelvű, verses népelemek is kezdetben sokat merítettek a gregoriánból. Bár akkoriban az anyanyelvű népelemek csak a liturgia peremén vagy ájtatosságokban kaphattak helyet, a későbbiekben bebizonyosodott, hogy a szakszerű orgonakísérettel ellátott, igényes népelemek és a gregorián nagyon szépen és illően megfér egymás mellett.

A gregorián megújulásának korát az 1800-as évektől számítjuk, amikor a solesmes-i szerzetesek a Tridenti Zsinat leegyszerűsített, elrontott dallamait visszaállították, és megkezdték az új liturgikus könyvek kiadását.

Az egyházi zene követelményeit legutóbb pedig X. Piusz pápa foglalta össze részletesen, egy 1903-ban kiadott Motu Propriojában, melyek a mai napig érvényben vannak. Ezek szerint az egyházi zenének három feltételnek kell megfelelnie: szent, egyetemes és művészi. Ezeknek a feltételeknek maradéktalanul pedig csak a gregorián ének felel meg, ezért Piusz pápa elrendelte a gregorián ének tudományos kutatását, a dallamok restaurálását és új liturgikus könyvet kiadását is. Továbbá az orgonaművészet is magas szinten foglalkozik már azzal, miként lehet a gregoriánt szakszerűen, nem elnyomóan kíséri, hiszen egy olyan műfajról van szó, ami alapvetően nem igényel kíséretet. Mégis szükséges, hogy például egy nagyletszámú szentmisén a nép éneke megfelelően alá legyen támasztva, legyen szó

népenekről vagy gregoriánról. Ebben a pandémiás időszakban jelenleg sajnos nem egyszerű az éneklés sem (nem is erőltetjük), sőt, akár veszélyes is lehet, hiszen a nagyerejű ki- és belégzések által még maszkban is fennállhat a fertőződés veszélye a szakemberek szerint.

Fontos mégis megjegyezni, hogy a gregorián műfajt az egyház szándéka szerint ápoljuk és tanítjuk, hiszen

ez az egyetlen zenei műfaj, ami az ősegyházból fennmaradt, amit a régi atyáktól megörököltünk, s éppen ezért ez tudja a leghitelesebben kifejezni mindazt, ami az első századokban élt keresztények — akik a feláradás szemtanúinak leszármazottai is találkozhattak — hitét jelentette. Amikor tehát gregoriánt éneklünk, az ősegyház lelkiületén szólunk Istenhez, és ez valami cso-

dálatos. Amint lehetővé válik, hogy biztonságosan megkezdhessük a közösségi éneklést, örömmel fogok erre mindenkit buzdítani, addig is szeretettel ajánlom húsvét énekeinek eléneklését, akár egyedül, akár otthoni közösségben (Éneklő Egyház 545-555-ös számú énekei).

Ezzel kívánok áldott húsvétot minden kedves olvasónak.

Domján József kántor

Farsangi szentmise szabadtéren

Keresztút és szabadtéri szentmise Szent József ünnepén, március 19-én

Könyvajánló:

ANSELM GRÜN: HARCOS ÉS SZERELMES

A férfi útja önmagához

Mottó: „Megteremtette Isten az embert a maga képmására, férfivá és nővé teremtette őket.” (Ter. 27-28.)

A könyv magyar kiadása elé írt ajánlásában Hodász András atya röviden vázolta azokat a kedvezőtlen egyházi illetve társadalmi jelenségeket, amelyek a férfiak szerepének átalakulásából adódnak. Templomainkból hi-

ányoznak a felnőtt férfiak, sok fiatal fiú szülei válása miatt nem találkozik hiteles férfi mintával, elmagányosodik. Anselm Grün német bencés szerzetes könyvében arra vállalkozott, hogy a Szentírás általa kiválasztott 18 férfi alakját bemutatva, őket mintegy útjelzőként, példaképként élénk állítva vezesse az olvasót a férfivá válás útján. Segítse a férfiakat, hogy megtalálják a saját identitásukat. A bemutatott személyek sora Ádámmal kezdődik, és Jézusig tart. A szerző minden alakjánál a névhez jelzőt is csatolt. Mózes, a vezér, Sámson, a harcos, Kerszteló János, a vad férfi stb.

Az író szerint a férfiak életében nagyon fontos a két pólus: a harc illetve a szeretet megléte, egyik sem lehet kizárólagos, a férfi természetéhez mindkettő hozzátartozik.

A bemutatott férfiakkal, akár csak a mai férfiakkal, vannak jó és rossz tulajdonságaik.

Jézust leszámítva nem büntelenek, de valamennyien erős férfiak.

Jézus mellett nehéz kiemelni bárkit azok közül, akiknek nem csak életét, hanem lelki fejlődését is megismerhetjük. Ki lehet ebben a pandémiás időszakban aktuálisabb, mint Jób, a szenvedő igaz, akit egymást követően értek a csapások. A szenvedés titok. Jób sem tudta megmondani, hogy miért kell szenvednie. Grün atya szerint az volt a feladata, hogy elfogadja a szenvedés kihívásait, és hogy érettebbé váljon általa. „Jób könyve utat mutat a férfiaknak, hogy ne essenek kétségbe és ne inogjon meg az Istenbe vetett hitük azokban a helyzetekben, amikor minden összeomlani látszik.”

Talán még azt a könyv szerzőjétől származó Illés prófétával kapcsolatos megállapítást emelném ki, amely szerint a keresztségben minden keresztényt felkennek prófétává.

Anselm Grün atya termékeny lelkes író, hazájában ismert lelki vezető, számos könyve jelent meg magyarul is. Az ismertetett könyvet 2020-ban a Magyar Kurír az Új Ember kiadványok sorában jelentette meg, bár németül 2003-ban adták ki először. Érdekes lenne a szerzőtől olyan, a témával kapcsolatos írást olvasni, amelyben gondolatait ütközteti napjaink genderelméletével.

Anselm Grün könyvét nem csak a férfiaknak, hanem a nőknek is ajánlhatom olvasásra. A férfiak a bemutatott bibliai férfiak példájából magukra ismerhetnek, lélekerősítő morzsákat találhatnak a mindennapokhoz. A nők pedig a könyv elolvasása után jobban megérthetnek bennünket, férfiakat.

Amikor ezt a könyvet az érdeklődők figyelmébe ajánlom, azt is hozzá kell tennem, hogy az általa bemutatott bibliai férfiak közül hiányzik

Szent József, bár kétségtelen, hogy róla a Bibliában is kevés szó esik. Az író néhány szerzői mondatát pedig indokolást nélkülöző, sarkos véleménynek tartom.

Grün szerint: „a Katolikus Egyház spiritualitása ... alapvetően inkább nőies, mint férfias: passzív erényeket dicsér... Vitatkozva ezzel, csak Loyolai Szent Ignác nevét és az ő lelki gyakorlatos könyvét említem meg. Továbbá Jálics ferenc jezsuita atyáét, az argentin haditengerészek foglyáét, aki később kidolgozta a szemlélődő imádság módszerét.

Könyvismertetésemet azzal a reménnyel zárom, hogy „...mi férfiak férfiak maradjunk, és nők a nők szabadok, kedvesek- s mind ember, mert az egyre kevesebb...” (József Attila)

Solymár Mátyás

Tóth Árpád

ISTEN OLTÓ-KÉSE

Pénzt, egészséget és sikert
Másoknak, Uram, többet adtál,
Nem kezdek érte mégse pert,
És nem mondom, hogy adósom
maradtál.

Nem én vagyok az első mostohád;
Bordáim közt próbáid éles kését
Megáldom, s mosolygom az ostobák
Dühödtté jáját és hiú mellverését.

Tudom és érzem, hogy szeretsz:
Próbáid áldott oltó-kése bennem
Téged szolgál, mert míg szívembe
metsz,
Új szépséget teremni sebez engem.

Összeszorítom ajkam, ha nehéz
A kín, mert tudom, tied az én harcom,
És győztes távolokba néz
Könnyekkel szépiült, orcád-fényü
arcom.

JÉZUS CSODÁJA

Valamikor régen Alexandris környékén élt egy imádságos lelkű, sokat vezeklő, szerény szerzetes, akit hitetlen látogatói gorombán sértegettek, kigúnyoltak hite és istenfélő élete miatt.

— Ugyan milyen csodát tett Krisztus, akihez szüntelenül imádkozol? — gúnyolták bántalmazói.

— Az én uram legnagyobb csodájának ti is szemtanúi vagytok: nem haragszom, nem nyugtalankodom, nem sértődök meg egyetlen bántó szó hallatán, sem most, sem máskor! — válaszolt a szerzetes.

(Forrás: *Húsvéti fényes örömünk* — Agape kiadó)

HÚSVÉTI MISEREND

Április 8., nagysütörtök — az utolsó vacsora emlékére

16 óra, Palin — szentmise

18 óra, Alsóváros — szentmise

Április 9., nagypéntek — az Úr szenvedésének ünneplése

15 óra, Alsóváros — keresztút

16 óra, Alsóváros — nagypénteki szertartás*

18 óra, Palin — nagypénteki szertartás*

* az egyházban nem szentmise van.

Április 10., nagyszombat — húsvéti vigília

16 óra, Palin — szentmise

18 óra, Alsóváros — szentmise

Április 11., húsvétvasárnap

8 óra, Palin — szentmise

9.30 óra, Alsóváros — szentmise

11 óra, Alsóváros — szabadtéri szentmise

16 óra, Palin — szentmise

18 óra, Alsóváros — szentmise

Április 12., húsvéthétfő

8 óra, Palin — szentmise

9.30 óra, Alsóváros — szentmise

11 óra, Alsóváros — szabadtéri szentmise

16 óra, Palin — szentmise

Húsvéthétfő utáni kedden és szerdán nincsenek szentmisék.

LOCSOLÓVERSEK

Eljött a szép húsvét reggele,
Feltámadásunk édes ünnepe.
Ünneplő ruhákba öltöztek a fák,
Pattognak a rügyek, s virít a virág.
A harang zúgása hirdet ünnepet,
Egy kismadár dalol a zöld rétek felett.
Tündérország rózsái közt gyöngyharmatot szedtem,
Akit azzal meglocsolok, megáldja az Isten.
Az illatos rózsavíztől megnőnek a lányok,
Zsebeimbe beférnek a piros tojások.

Ó, tavasszal újult ékes liliomok,
Öntözésre méltó gyönyörű virágok!
Már eljött az idő, hogy megújuljatok,
A Szentlélek Isten szálljon titeátok.
No, ti cimboráim, csuporra, vederre,
Adjuk meg a lánynak a tisztet reggelre!
Hanem egy szót szólok ezen szép leánynak,
Adjon egy pár hímet,
Szívemből kívánom, kegyelem magának!

ELÉRHETŐSÉGEINK

Az iroda nyitva tartása:

hétfőn, kedden és szerdán 9—11; csütörtökön 14—17 óráig.

Cím: Nagykanizsa, Ady E. u. 15.

Telefon — csak nyitvatartási időben: (93) 787-965

E-mail: iroda@szentjosefplebania.hu

Facebook: <https://www.facebook.com/szentjosefnagykanizsa/>

Csorba Tamás plébános elérhetőségei:

E-mail: plebanos@szentjosefplebania.hu

Telefon: (93) 783-671 (csak sürgős esetben — pl. súlyos beteg hívó ellátása szentségekkel, vagy temetéssel kapcsolatos ügyintézés az iroda rendkívüli zárva tartása esetén)

Templomaink címe:

Szent József Plébániatemplom: Nagykanizsa, Zárda utca 1/a
Nagyboldogasszony filiális kápolna: Nagykanizsa-Palin, Alkotmány út 87/a

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja:

Szent József Plébánia, Nagykanizsa

www.szentjosefplebania.hu

www.facebook.com/szentjosefnagykanizsa/

Felelős kiadó:

Csorba Tamás plébános

Szerkesztő:

Dr. Kökényes Julianna

Az újságot írták:

Csorba Tamás, Domján József,
dr. Kökényes Julianna, Maresch Dániel,
Marics József, dr. Solymár Mátás

A fényképeket készítették:

Göndics Jánosné, Lengyák András

Tördelőszerkesztő:

Lengyák András

KÉPES MOZAIK

Szentmis hóesésben január 30-án

Szerelmesek miséje február 14-én

*Minden testvérünknek
áldott, békés, szeretettel és reménnyel teljes
húsvéti ünnepeket kívánunk!*

az Alsóvárosi Harangszó munkatársai

